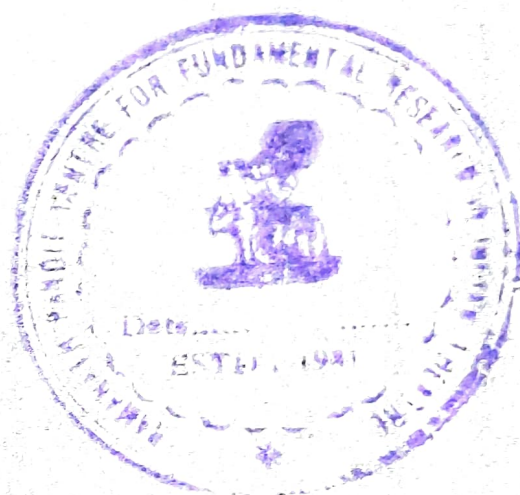

જાળ તારા

1927 87

उसना नवरा

डा. श्री. मोहनकर

स्कूल व कॉलेज बुकशॉप, कोल्हापूर.

विभाग, सत्यनारायण

© 1997 **Amstar**

五、六、七、八、九、十、十一、十二、十三、十四、十五、十六、十七、十八、十九、二十、二十一、二十二、二十三、二十四、二十五、二十六、二十七、二十八、二十九、三十、三十一、三十二、三十三、三十四、三十五、三十六、三十七、三十八、三十九、四十、四十一、四十二、四十三、四十四、四十五、四十六、四十七、四十八、四十九、五十、五十一、五十二、五十三、五十四、五十五、五十六、五十七、五十八、五十九、六十、六十一、六十二、六十三、六十四、六十五、六十六、六十七、六十八、六十九、七十、七十一、七十二、七十三、七十四、七十五、七十六、七十七、七十八、七十九、八十、八十一、八十二、八十三、八十四、八十五、八十六、八十七、八十八、八十九、九十、九十一、九十二、九十三、九十四、九十五、九十六、九十七、九十八、九十九、一百。

श्री. श्रीगणेशाय नमः

 $2\pi - \frac{1}{2} - \frac{1}{2} = 2\pi - 1$

उत्पत्ति नादरा

अंक ? का

नवीन गढी का तू !

विश्वनाथनाथ

सो लला!—मालतीचिहि कुठं आहे ?

इहः स्या आत नोपा हैति। त्यास्मि जाऊन सांगू व्हय आपुन आला।

कोन आलंघ महन सागुं ?

मन्त्रालयः—मी सरलाताई. तिथी नैर्ऋण. कांही नक्तो सांगायला.

निर्गमः—वह्य, वह्य, तोरनी क्षय दक्षल तुम्ही येना म्हन.

सालाः—हे वी आणहे जिवत. आपणच लाव या ते. [साला

पर्वतिन पड्डे कावते. एक धारमा कावने] नीद जपन देव त्या देवलावर.

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

[illegible][illegible]

नाना, शान, असा प्रवृत्तीजवळ ठेव.

बाह्य भाद्रपद. [फोनोग्राफ रिकॉर्ड

रत्नः—अश्विंदराव आर्ते का रे भरांत ?

तदुः-मया माहृतं त्वाद् व्येस्नी.

[सुनीवर उभी राहून पडदे लावीत असलेल्या सरलेला एक एक पडदा देतो. दुसऱ्या बाजूने मालती येते.]

मालती:—काय तरी माई हे सगळातार्हे ! केव्हा आलीस ? आणि हाक मारायची नाही का मला ? [शिडूकडे पाहत] आणि—कस बरं तुझे नांव ? लक्षांतच राहात नाहीसेल.

शिडू:—शिडू, वार्हसाव.

मालती:—वाळ निजला का हे ?

शिडू:—मला चाटण्या तसे. रई ऐकू घेत नाही.

मालती:—एवढाचनसून तो शिडूला आहे ना समजू नकोस दे. अंधश्रुतेचलं अनेक भिऊंम. काय नाही तरी मला नकारकारिक ? तथा किंचमिचन कल्यात ज्वाला भिऊंही अजुनी मला. मलाच नकोस का रे बरा ? निडू:—हय अहंतम.

[मालती रमण्या इत्यांनू लडखड देते व येतली.]

सरला:—चलनसुनेकमी दिवसीय, नाही ! त्या भिलाला माह हुला.

मालती:—आता तसे हिसरतिले तव्हा. अकल्यात आलमामुलून त्वांत किती बरं काम केले. आता जालाच पण तुला अकली नाही जरी काही. हद्दी परतल लुण्णभारत जायस नाही. त्या पान्यामार्हा उड्या घेत जातो. त्याला ओक्कारतो काय ! शिडूदे वेतो काय ! मौजच मौज करतो.

सरला:—मरा त्याला कसमआपण ठेवून ये, मालती.

मालती:—अग पण ते बह्याचं कसं ? इकडचा पगार वेताचा. तीस तारिख जेवतेस मांठायची. नोकरनाकर ठेवून कस परवडायचं ! बर पण आज अरविदाचं येण कसं झालं नाही अजून ? गेल तर याच्या अभी येतान.

तुझे मुशफर तरा केव्हा येणार आहेत ?

सरला:—तुला सांगायचं विसरले मी. आजच्या वेताला मुशफर घेत नाहीत बरं का.

मालती:—ते ग का ? मारीच माई याचं हे !

सरला:—अग, रयांना आज तांतडीचा हुकूम आला आहे म्हणे मुचईला जायचा. ते अंभिसांतन परमारेच गेले चारच्या गाडीनं.

मालती:—अरविदांना चुकल्यासारखं होईल आता. मुशफर असले म्हणे दोघांची प्रेक्कल चांगली रंगते. [चांदीचें तक्क पाहून] किती छानदार आहे हे तक्क ! केव्हा घेतलंस हे ?

सरला:—वेत कुठली ? आमच्या लयांतला आहेर आहे तो.

मालती:—आहाहाला कुठला आला आहे माई आहेर ! प्रीतिविवाहांत कोणता तोटा असेल तर तो हाच. काही आहेर मिळत नाही.

सरला:—म्हणजे तुमचा प्रीतिविवाह मुळबागेगळ्याच दिवतो. हे ! जोकन-मारन केला आहे चाटत !

मालती:—हं.

सरला:—चांगलीच रोमांटिक आहात की !

मालती:—कसलं रोमांटिक आणि काय ? तुमता गडबडुंडा झाला.

सरला:—तो ग का ?

मालती:—शामचे आजोबा आहेत ना !

सरला:—आजोबा ! आज येणार आहेत ते !

मालती:—हो. मी की नाही रयांच्याजवळ सातारला होतं. तिसच मांझालेला जायची. त्या वेळी माझी अन् अरविदांची ओळख झाली आणि प्रेम्ही जमल आमच. अरविदांनी आजोबांच्याकडे मागणी घातली. पण आजोबांनी

काय उत्तर दिलं, आहे का ठाऊक ? अमदी दोनच शब्द—'साम नाही.' सरला:—म्हणून तुम्ही दोघेन लय केले चाटत ?

मालती:—[मानते हुकार देते.] तेव्हापासून की नाही, आजोबांचा रया

आला आहे आमच्यावर. रयांच्या मनातून सातारल्या रंशराव सत्काराने जायचं होतं मला. लक्षाधीश आहे तो रंशराव. पण स्याची आणि माझी